

Sygn. akt III CSK 240/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa S. S. i G. S.
przeciwko A. R. i A. R.1
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 3 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 1574/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża pozwanych na rzecz powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 lutego 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach, utrzymując w mocy nakaz zapłaty, oraz oddalił apelację w pozostałej części. Przedmiot postępowania stanowiło roszczenie o zapłatę z umowy określonej przez strony jako pożyczka, zawartej pomiędzy powodami i pozwanymi, w powiązaniu ze sprzedażą udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości. Do potrącenia z tą nieruchomością pozwani przedstawili wierzytelność nabytą przez A. R. od spółki „E.” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu braku rozliczenia przez S. S. pobranych przez niego kwot. Przyjmując częściową zasadność apelacji Sąd Apelacyjny wskazał między innymi na skuteczność potrącenia oraz powstanie odpowiedzialności powodów za dług majątkiem wspólnym (stosownie do art. 41 § 1 i 2 k.r.o.).

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili wydanie tego orzeczenia z naruszeniem: art. 41 § 2 k.r.o. w związku z art. 498 k.c., art. 126 § 1 pkt 2 k.s.h. w związku z art. 379 § 1 k.s.h., art. 321 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 378 § 1 k.p.c. Na tej podstawie wniesli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania. W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występują przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Brak w niej zwłaszcza podstaw, na których istnienie powołali się skarżący. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali oni na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Poza ogólnym sformułowaniem treści tego zagadnienia, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został uzasadniony w jakimkolwiek szerszym zakresie.

W szczególności, skarżący nie wskazali przekonującej argumentacji, która przemawiałaby za oczywistą zasadnością wniesionej skargi. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność rozumieć należy stan,

w którym skarga kasacyjna uzasadniona jest już na pierwszy rzut oka i w sposób ewidentny, bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 1 kwietnia 2015 r., I CSK 681/14, nie publ. oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, nie publ.). Ogólne wskazanie na oczywistą zasadność skargi, bez przedstawienia jakichkolwiek argumentów za istnieniem takiego właśnie – szczególnego i kwalifikowanego stanu rzeczy – nie pozwala stwierdzić, by przesłanka ta została spełniona w sprawie.

Kwestia wskazywana przez skarżących jako podstawa istotnego zagadnienia prawnego nie odpowiada natomiast utrwalonemu rozumieniu przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Rozumiana jest ona w orzecznictwie Sądu Najwyższego jako kwestia o problemowym i precedensowym charakterze, której wyjaśnienie w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej mogłoby przyczynić się do rozwoju prawa (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniach: z dnia 30 kwietnia 2015 r., V CSK 598/14, nie publ. oraz z dnia 23 lipca 2015 r., V CSK 23/15, nie publ.). Problem dopuszczalności samodzielnej zmiany przez sąd drugiej instancji podstawy dochodzonego roszczenia (bez odpowiednich wniosków w treści środka zaskarżenia) nie stanowi istotnego problemu w świetle – fundamentalnej dla porządku prawnego – zasady *iura novit curia*. W jej świetle kwalifikacja prawna faktów sprawy należy z zasady wyłącznie do sądu, który nie jest związany ocenami sformułowanymi przez strony. Problem potrącenia wierzytelności jednego z małżonków z wierzytelnością przysługującą obojgu małżonkom stanowił przedmiot szerokich uwag w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i sam w sobie – na tle ogólnej konstrukcji potrącenia w prawie prywatnym – nie wywołuje istotnych wątpliwości. Poza ogólnym wskazaniem na tę kwestię skarżący nie formułują w tym zakresie jakichkolwiek zasługujących na uwagę wątpliwości i pytań.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, nie zasądzając na rzecz powodów kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż nie wniesli oni o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania i nie ustosunkowali się w odpowiedzi na skargę do tego zagadnienia.